

Életem végéig...

A holdvilágnál születtem,
Szörnyű vihar után, éjjel.
Koszos viskóba érkeztem,
Vártak rám édes reménnyel.

Mint egy kedves, jó leánynak,
Férjhez kellett volna mennem,
De nem kell férfikar annak,
Kinek kell, hogy *szabad* legyen...

Szállottam, mint költő,
Képzeletem szárnyán,
A lelkem örvénylő,
Arany fénysugarán.

Ahol madár repül,
Ott mindenki *szabad*.
Szélszínű hal merül –
Elvesztem arcomat.

Nézz magadba, ember!
Ki vagy te, és mint élsz?!
A véres lelkeddel
Amíg élsz, elítélsz!

Itt megcsömörlöttem,
És visszaránt a Föld.
Baljós utazást tettem,
Mely minden reményt megölt.

Ereszkedek költőként,
A lelkem egy cafatján,
És sírva felismervén,
Nem is vagyok költő már...

Visszahull a félénk virág.
Kár, úgy vezetne titeket!
Megöltétek, sírja hogy' fáj!
Végre hát, Isten veletek!

Lelkét adta, szívét tépte!
Megköptétek, eldobtátok!
Az isteni vágytól égve,
Hogy vigyáz majdan tirátok.

Kötél, bárd, tűz és csillagok!
Alattam az ég és a Föld.
És hirtelen megfulladok.
Az én lantom többet nem költ.

Holdvilágnál született,
Rémes, rossz csillagzat alatt.
Csak egy halálos bűne lett:
Túl sokáig csendben maradt.